ANUNŢURI

• Următorul număr al foii Maximina va apărea după Duminica Tomii. Vă mulţumim pentru rugăciuni şi sprijin material şi vă dorim să aveţi un Praznic al Învierii Mântuitorului plin de har!





ŞTIRI

• Săptămâna trecută, **Corul Naţional de Cameră „Madrigal – Marin Constantin"** a susţinut la Filarmonica din Arad spectacolul intitulat „Săptămâna Patimilor", parte a Turneului naţional de Paşti. Cu ocazia unei selecţii desfăşurate, elevele din **Corul de fete „Sfânta Cecilia" al Seminarului Teologic Ortodox din Arad** şi elevi din alte patru şcoli arădene au avut ocazia să ia parte la acest adevărat spectacol (muzică, regie, teatru), desfăşurând repetiţia generală (3 ore) şi luând parte ca participanţi direcţi la spectacol. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• Mitropolitul Bartolomeu Anania, Arhimandriţii Iustin Pârvu şi Arsenie Papacioc sau Preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa sunt doar câteva dintre numele mărturisitorilor din perioada comunistă care apar în **volumul de interviuri „In Memoriam. Dialoguri"**, lansat la Suceava. Lucrarea aparţine Preotului Viorel Ioan Vârlan, paroh la Biserica „Naşterea Maicii Domnului", parte a Ansamblului Arhitectural „In Memoriam" din municipiul Suceava. Majoritatea interviurilor au fost publicate de-a lungul timpului în revista „In Memoriam". Lansarea volumului marchează 25 de ani de existenţă şi 100 de numere ale revistei. (*sursa: basilica.ro)*

• Editura Basilica propune o nouă lucrare în Colecţia „Ascultă cuvântul Meu", care prezintă **pe înţelesul copiilor** istorisirile din cea de a doua carte a Vechiului Testament, „**Ieşirea**". (*sursa: basilica.ro)*

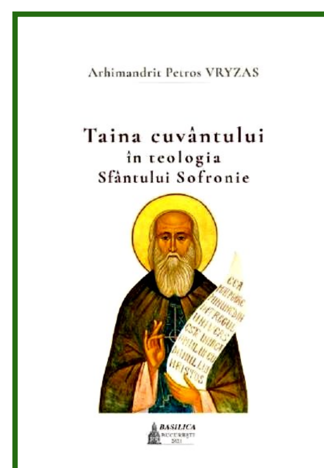
• Arhiepiscopia Alba Iuliei şi Mănăstirea Oaşa organizează, după doi ani de pauză datoraţi pandemiei, a patra ediţie a **Taberei Internaţionale de la Oaşa**, programată în perioada 18-27 iulie 2022. Participarea este gratuită şi deschisă pentru tinerii români din diaspora cu vârste între 18 şi 35 ani. Aceştia trebuie să-şi asigure doar transportul. (*sursa: basilica.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Arhim. Petros Vryzas de la Essex - Taina cuvântului în teologia Sfântului Sofronie

Mai presus de toate, Cuviosul Sofronie a fost un om în care cuvântul lui Dumnezeu locuia cu bogăţie (Coloseni 3, 16). Prin harul cuvântului, care se zămislea şi se năştea în inima sa, el şi-a împlinit lucrarea ziditoare de Stareţ şi povăţuitor al multor suflete. Având experienţa contemplării Luminii nezidite, Sfântul Sofronie înţelegea teologie ca stare a petrecerii în Dumnezeu.

Arhim. Zaharia Zaharou



Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 14 (LXXXII) 17 aprilie 2022



MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet





DIALOGURI DESPRE PACE

cu Valeriu Gafencu

Valeriu, ce este pacea?

Pacea este o taină şi nu se află decât în Hristos, prin Hristos şi pentru Hristos.

Pacea e în suflete ori în lume? În istorie ori în veşnicie?

Fiind în Hristos, ea e în toate şi prin toate.

Poate exista pace lăuntrică fără războiul nevăzut?

Cine nu luptă şi nu învinge patimile şi ignoranţa, acela nu cunoaşte pacea.

Ce este de fapt războiul nevăzut?

Întoarce-te în tine însuţi şi vei vedea!

> **"Creştinii nu vor accepta decât pacea lui Hristos, oricât de multe sacrificii li se vor cere!**

Poate exista pace lăuntrică fără pace cu oamenii?

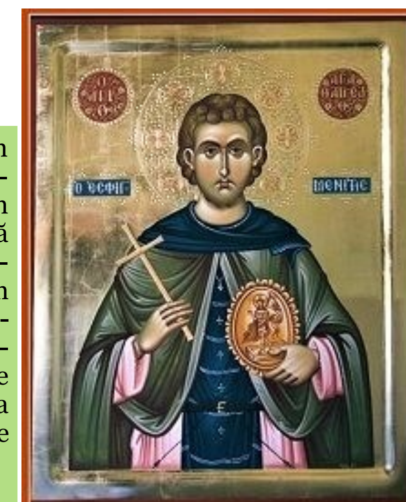
Atâta vreme cât eşti vinovat faţă de oameni, cu voie şi fără voie, cu ştiinţă şi fără ştiinţă, prin omisiune sau prin acţiune, nu poţi fi împăcat nici cu Dumnezeu şi nici cu tine însuţi.

Pacea oamenilor depinde de măsura în care ei se găsesc în Duhul Adevărului, este deci înainte de toate o problemă spirituală, chiar dacă ea se manifestă pe plan politic, economic, social, cultural, educativ ori moral. **Toate problemele oamenilor sunt probleme de conştiinţă**, iar conştiinţa nu-şi află pacea decât în domeniul religiosului, care este fundamental în istorie.

SF. AGATANGHEL

De la mănăstirea Esfigmenu (19 aprilie 1821)

Pe când era copil, a fost silit de turci să treacă la credinţa musulmană. După un timp, când a ajuns la vârsta de 19 ani a venit în Sfântul Munte, la Mănăstirea Esfigmenu, şi-a mărturisit lepădarea de credinţa ortodoxă şi a cerut să fie primit în mănăstire pentru a-şi plânge păcatele. După mai mulţi ani de nevoinţă, a dorit să meargă să mărturisească pe Hristos şi să-şi verse sângele pentru El, prin mucenicie. Stareţul l-a trimis şi pe duhovnicul lui împreună cu el, ca să-l întărească în mărturisire. Ajungând la Smirna, înaintea marelui divan turcesc, şi-a scos hainele turceşti de pe el (căci venise îmbrăcat în haine turceşti) şi călcându-le cu picioarele a strigat cu glas mare: „Sunt creştin şi toţi vrăjmaşii Crucii lui Hristos se vor risipi!". Atunci turcii prinzându-l, s-au silit mult ca să-l întoarcă din nou la credinţa musulmană, dar văzând că nu sporesc cu nimic, supunându-l la multe chinuri i-au tăiat cinstitul cap. Sfântul lui trup a fost luat de creştini în ascuns.



Valeriu, pacea e luptă?

Pacea izvorăşte din biruinţa binelui asupra răului, fie la nivelul conştiinţei, fie la nivelul istoriei. Aici se află şi sensul războiului nevăzut al asceţilor, şi sensul apocaliptic al istoriei. Creştinismul e afirmare, căutare, cutezanţă, stăruinţă, muncă, luptă, putere de jertfă. Creştinii nu vor accepta decât pacea lui Hristos, oricât de multe sacrificii li se vor cere.

Suntem pentru pace ori pentru război?

Există o pace mai nimicitoare decât orice război şi există un război aducător de pace. **Cercetaţi duhul care naşte evenimentele şi finalitatea pe care o urmăresc ele, şi aşa veţi şti ce este bine de făcut**.

Ce-i lipseşte lumii creştine de azi: credinţa, adevărul ori puterea?

În primul rând **e o criză de credinţă**; pe fondul ei lumea se situează în afară de adevăr şi din această cauză Dumnezeu a luat puterea din mâinile creştinilor.

Cum să interpretăm puterea satanică a secolului nostru?

Dincolo de explicaţiile istorice, sunt altele de structură şi în ultimă instanţă sunt cele spirituale. Structurile lumii acesteia sunt materialist-ateiste, forţele născute din ele tind să sfărâme planeta. Oamenii sunt atât de posedaţi de putere, de materie şi de plăcere, încât se trăieşte halucinant. Dezastrul e iminent, fie pe cale paşnică, fie pe cale militară, din cauza duhului rău care stăpâneşte modul de viaţă al lumii moderne. **Lumea are nevoie de suferinţă pentru a se reorienta spiritual**. Dumnezeu are căile Sale de intervenţie în istorie. Noi nu participăm la acest dezastru, ci suntem trecuţi pe sub tăvălugul lui nimicitor, căci mărturisim oamenilor Adevărul. Dar oamenii de azi nu-l pot primi, căci din nou sunt fii ai satanei.

Mai sunt sfinţi în lumea noastră?

Acest secol a dat noian de sfinţi şi de martiri, numai că nu-i cunoaştem. Hristos este prezent şi activ în lumea de azi prin sfinţi, martiri, mărturisitori şi eroi. Dar **lumea creştină de azi nu e solidară cu sfinţii ei, căci nu le poate urma exemplul**. Dacă sfinţii de acum ar fi fost la începuturile creştinismului, toată suflarea creştină ar fi trăit cu ei, prin ei, către ei. Noi nu suntem creştini şi de aceea nu ne cunoaştem sfinţii.

Ce viitor vezi deci pentru omenire?

Dumnezeu lucrează în lume. Prin multe suferinţe omenirea se va izbăvi şi comunismul va fi învins, dar lumea are probleme mai grave de rezolvat. Modul ei de viaţă şi orientarea trebuie schimbate.

MI-AR FI PLĂCUT

Traian Dorz

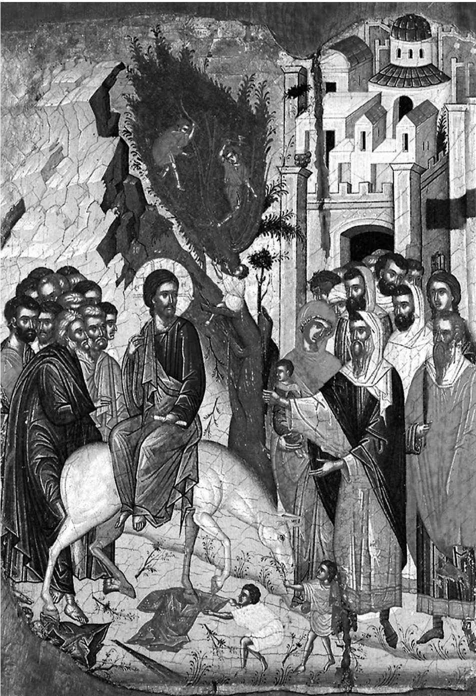


Mi-ar fi plăcut şi mie
să am un drum uşor
să merg prin câte cântă
şi nu prin câte dor,
- dar aş fi fost atuncea
un pai uscat şi sec
şi primul prag de flăcări
n-aş mai fi-ajuns să-l trec.

Mi-ar fi plăcut şi mie
să strâng în loc să dau,
să cânt în loc să sufăr
şi-n loc s-alerg - să stau
- atunci viaţa asta
aş fi trăit uşor,
dar cum mi-ar fi fost oare
când aş fi-ajuns să mor?

O, slavă Ţie, Doamne,
că-n viaţă mi-ai făcut
mai mult de lacrimi parte,
decât de drum plăcut,
că n-am zburat prin cântec,
ci m-am târât prin plâns,
c-aşa m-ai dus prin toate
la sânu-Ţi drag mai strâns!

„Pe tron în cer şi pe mânzul asinei pe pământ”



Scurtă tâlcuire la icoana Intrării Domnului în Ierusalim, a pr. Ioan Bizău.

Intrarea Domnului în Ierusalim este relatată de toate cele patru Evanghelii. Este şi firesc să fi fost transpusă vizual. Ea este legată de evenimentul învierii lui Lazăr în Betania.

În partea stângă vedem zidurile cetăţii, iar în mijloc o cupolă, cea a templului, căci acolo avea să meargă Hristos, ca să-l curețe de lucrările nepotrivite cu sacralitatea acelui loc, El Însuşi fiind Templul dumnezeirii. Cetatea are porţile deschise, iar prin ele iese poporul Ierusalimului. Prezenţa copiilor este foarte importantă în icoană. Apar chiar mame cu copilaşi în braţe, dovadă a dorinţei lor de a-i introduce în atmosfera deosebită a acelei zile.

Vedem în această icoană copilaşi de toate vârstele, unii chiar urcând în copaci, cu stâlpări în mâini. Este aici dorinţa veşnică, mai ales a băieţilor, de a urca. Omul, în copilăria lui, este liber de prejudecăţi, de resentimente. Domnul a ales a fi purtat de asin, cel mai umil animal, şi a fi lăudat de copii, cei mai nevinovaţi dintre făpturi.

În acelaşi timp în popor îi vedem şi pe câţiva reprezentanţi ai cărturarilor şi fariseilor.

Muntele din partea stângă dă echilibru icoanei. Iar în centru apare un palmier, înclinat spre stânga, într-o mişcare nu doar de simetrie, ci mai ales de plecare înaintea Împăratului.

În centru este Domnul Hristos, Care şade pe asin ca pe un tron. El nu stă ca un călăreţ - să avem în vedere acest lucru, despre care vom auzi şi în cântările praznicului. În stânga sa este grupul Apostolilor, care nu au aureolă. Singur Hristos are aureolă şi este important de observat că aceasta are crucea în ea. În icoanele răsăritene, doar Mântuitorul are aureolă cruciformă.

Intrarea Domnului este simplă, modestă, faţă de intrările regizate ale împăraţilor epocii. Dar este şi solemnă, în acelaşi timp.

„Pe tron în cer şi pe mânzul asinei pe pământ”, se zice la Utrenie. Pe tron ca Dumnezeu şi pe asin ca Om desăvârşit. Iar copiii preiau zicerea mesianică din psalmul 117: *„Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului”*.



Să-L respirăm pe Dumnezeu cum respirăm aerul! În tot ceea ce se întâmplă, să ne gândim la Dumnezeu.

Rugăciunea necontenită nu e să zici Doamne Iisuse..., ci în tot ceea ce vezi, în tot ceea ce trăieşti să te gândeşti cu mintea la Dumnezeu. M-am trezit dimineaţa din somn: slavă Ţie, Doamne, că mi-ai mai dat o zi! Am luat haina pe mine: slavă Ţie, Doamne, că mi-ai dat haină să-mi acopăr trupul! Mă duc la masă: mulţumesc, Doamne, pentru mâncare! Pe stradă, la lucru... În tot ceea ce fac, mintea mea să fie la Dumnezeu.

Dacă ducem mintea permanent la Dumnezeu, atunci vom sta de vorbă neîncetat cu El. Atunci facem rugăciune necontenită şi diavolul nu are loc gol pe unde să intre. Şi atunci unde mai rămâne loc pentru televizor? Cum spune Psalmistul: *„Văzut-am mai înainte pe Domnul înaintea mea pururea, că de-a dreapta mea este ca să nu mă clatin.”* **Dacă eu Îl văd pe Dumnezeu înaintea mea, unde mai este loc de televizor?** NU mai este!

PĂRINTELE PETRONIU TĂNASE

Golgota Basarabiei



Mărul de acasă

Înainte... în Basarabia

Cea mai mare bogăție era pământul - nu banii, nu aurul, ci pământul. Dacă omul avea pământ, nu murea de foame, și după cum muncea, așa trăia. Și oamenii munceau din greu, iar Dumnezeu îi binecuvânta cu de toate. Nu aflai gospodar să nu aibă în casă belșug de grâu, porumb, fasole, ouă, brânză, lapte și dulcețuri. Și atât erau de îndestulați, încât în Sâmbătă morților, când venea vremea să dea de pomană la vreun sărac, ca să fie mai primit, n-aveau cui da, că toți trăiau bine.

Oamenii se temeau de Dumnezeu și de păcat și știau că tot răul aduce pedeapsă de sus, de aceea fiecare se silea să facă bine. La biserică venea tot satul. Rar care nu veneau și încă nici la aceia nu le lipsea frica de Dumnezeu. De asta nici nu era printre gospodari hoție, beție sau desfrâu. Când cineva fura sau se îmbăta era lucru rar. Acela era rușinea satului și toți îl știau. Hoții mai ales trăgeau multă rușine. Li se punea de gât o tablă pe care scria: «Să nu faceți ca mine, ca să nu ajungeți ca mine», și cu tabla asta de gât erau purtați cu căruța pe toate ulițele. Se mai întâmpla și așa, că nu-i pădure fără uscături.

Acest univers avea sa fie fracturat de venirea sovieticilor. Ce a urmat? Întâi au fost luați acei intelectuali și mai-mari ai satului care refuzau să colaboreze cu ocupanții. Mai apoi, după anul 1944, când sovieticii au revenit, pentru colectivizarea forțată a fost provocată foametea din anul 1946. Oamenii mureau de foame, își vindeau bunurile pentru un pumn de grâu și tăiau animalele din curte, încât ajungeau să ceară intrarea în colhoz. Și parcă nu era îndeajuns pentru asupritor.

Cei care refuzau colectivizarea erau deportați. Familii întregi, inclusiv copii de toate vârstele și bătrâni, erau luate de acasă, obligate să-și lase tot avutul, încărcate în vagoane de animale și transportate în condiții insalubre, fără mâncare și apă. Imaginea este terifiantă pentru cei de azi, dar așa s-a întâmplat. Iar acești năpăstuiți au fost trimiși la muncă forțată în îndepărtata Rusie, obligați să se adapteze la traiul impus. Însă, gospodari fiind, românii basarabeni au supraviețuit, astfel încât unii chiar s-au întors la baștina lor.

Dincolo... prin ochi de copil

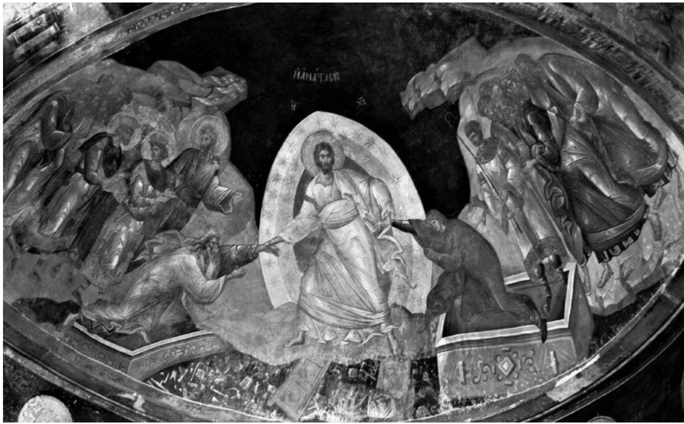
Sunt multe mărturiile celor care au dus greul deportărilor în îndepărtata Siberie, dar parcă cele mai emoționante sunt relatările copiilor de atunci, pentru care schimbările au pus amprente uriașe pe minte și pe inimă. Însă fiecare a mai avut câte o mamă, bunică sau mătușă credincioasă, care nu au lăsat să se stingă lumina credinței din sufletelele lor. Și aceste amintiri sunt poate cele care i-au ținut în viață, cu nădejdea reîntoarcerii acasă. Iată două dintre acestea:

„Când am ajuns la Sfintele Paști, mămica a făcut focul în plită și a adunat din timp câte oleacă de faină, ouă și am copt pască așa, ca acasă, cu o cruce deasupra. Rușii se uitau ca la minune la pasca noastră. Am boit ouă cu coji de ceapă. Am făcut tot după obicei. Iar la 4 dimineața, mămica a pus coptura într-un prosop, cu ouă și sare, a ieșit pe prag și se ruga cu alte femei la Dumnezeu, zicând: Dumnezeu ne va sfinți pasca!"

***

„Într-o zi a bocănit în ușă cineva. Era unul de-al nostru, venit din Basarabia, care își căuta și el rudeniile. L-am oprit și tata l-a întrebat cum e în țară. Ne-a spus de greul de acolo, cum au luat tot și au făcut colhozuri. Apoi a vrut să plece, dar ne-a văzut pe noi, copiii, și și-a desfăcut geamantănașul. Între bunătăți era și un măr și ni l-a dat. Nu pot spune ce am simțit când am văzut mărul. Mirosul acela al lui ne -a dus acasă. Vedeam iar grădina în floare, poama, eram acasă... Și voiam să simțim cât mai mult casa. Am stat și ne-am uitat la el 3 zile. Nimeni nu a zis: hai să-l tăiem și să -l mâncăm! A treia zi era duminică. Bunica ne-a sculat pe noi, copiii, ne -a spălat, ne-a pus în genunchi la o iconiță să zicem Tatăl nostru. Iar dânsa a luat apoi mărul de pe masă și l-a tăiat în patru. Dar înainte de a-l tăia, i-a făcut cruce, cum făcea acasă când tăia pâinea. Apoi ne-a întins bucățile ca pe o anafură. Și acum văd mâna ei uscată, cum ne întindea frumos bucățica, la fiecare."





O adevărată înviere din morți

Mărturia unui medic

„Sunt chirurg ginecolog de aproape două decenii și multă vreme am trăit în pace și belșug!

Începând din 1999, viața mea s-a dat peste cap din senin. Într-o noapte, am visat o mulțime de nou-născuți care parcă înotau într-un acvariu uriaș, aflat chiar în fața mea, și păreau că se sufocă, fiindcă pipăiau cu disperare peretele de sticlă, căutând o ieșire. N-am să le mai pot uita niciodată ochii aceia mari și disperați ce priveau spre mine!

De a doua zi, au explodat în existența mea câteva necazuri, care m-au adus până în pragul disperării. Soției i-a fost diagnosticat un cancer la sân și a suferit o operație ce a mutilat-o. În scurt timp, fiul meu – licean – mi-a mărturisit, că datorează o sumă mare de bani cuiva și că viața i-ar putea fi în pericol dacă nu își achită datoria. Foarte repede am aflat că devenise dependent de heroină și se împrumuta tot mai des, pentru că nu-i mai ajungeau banii ca să-și plătească dozele. După nici o săptămână, mi-a fost furată mașina – un Volkswagen Passat nou– pe care nu apucasem să o asigur împotriva furturilor. Și pentru ca tabloul sumbru să fie complet, interiorul vilei noastre spațioase a fost parțial distrus de un incendiu.

Eram pur și simplu copleșit! Deși eram un om relativ credincios, fără să frecventez prea des bisericile, mi-a venit gândul să urc în dealul Patriarhiei, căci culmea disperării mele a coincis cu ziua de 27 octombrie, când se făcea pelerinaj la moaștele Cuviosului Dimitrie Basarabov.

În orele cât am așteptat la coadă, m-am rugat pe tăcute, întrebându-l pe sfânt, unde greșisem de se abătuseră atâtea nenorociri, dintr-o dată, pe capul meu, și ce era de făcut.

Când am ajuns în fața moaștelor, nici n-am mai putut gândi ceva... Am izbucnit doar în plâns și nu m-am putut opri decât târziu, după ce coborâsem dealul.

Ei bine, în noaptea următoare l-am visat pe Sfântul Dimitrie cel Nou, care mi-a vorbit cu multă blândețe, dezvăluindu-mi adevărul pe care eu îl ignorasem cu desăvârșire, ca un nelegiuit ce eram! Mi-a spus că acei nou-născuți pe care îi văzusem în vis erau cei 187 de copii ce nu mai apucaseră să ajungă pe lumea asta, pentru că eu le făcusem chiuretaje mamelor lor, la cererea acestora, și primisem o mulțime de bani necuveniți, în schimbul acestor crime. Sfântul a continuat să mă lumineze cu aceeași blândețe, lămurindu-mă că dacă voi continua să comit asemenea pruncucideri, nenorocirile ce se vor abate asupra mea vor fi și mai mari. Mai mult decât atât, mi-a cerut să botez un număr de copii egal cu cel al pruncilor pe care îi omorâsem cu mâinile mele, avertizându-mă: *„Vei vedea ce se va întâmpla, pe măsura ce vei duce la capăt o asemenea faptă bună! Și nu mai păcătui...".*

De a doua zi, n-am mai făcut nici un chiuretaj și mi-am câștigat existența din consultații, nașteri sau intervenții chirurgicale care ajutau venirea pe lume a unor copii. La foarte scurt timp, am pornit cu soția mea prin orfelinate, însoțiți de preotul de la noi din parohie, botezând cel puțin un copil în fiecare lună!

Vreau să vă spun că lucrurile au luat o cu totul altă întorsătura în viața mea... Astăzi, după cinci ani, soția se simte bine, chiar dacă și-a pierdut un sân, iar fiul meu, după terminarea liceului, m-a rugat să-l ajut să se interneze într-o clinică de dezintoxicare. Acum este pe deplin vindecat. Analizele medicale ale soției dovedesc că pericolul de cancer a fost îndepărtat. Ne-am refăcut casa și – surprinzător, câștigurile noastre bănești nu s-au diminuat foarte tare, în absența chiuretajelor!

Eu am devenit un om credincios, care a înțeles, măcar în ceasul al 13-lea, că totul se plătește în viață. Vedeți cum lucrează Dumnezeu prin sfinții Săi?! Cuviosul Dimitrie Basarabov mi-a deschis mintea și m-a ajutat să mă salvez, prin propriile mele fapte."

(ALEXE I., medic specialist chirurg obstetrică si ginecologie – București)



Lecţia istoriei



Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (3)

Preot Ștefan

Oficial, al doilea război mondial a început la 1 septembrie 1939, prin intrarea trupelor germane în Polonia. Ceea ce nu se spune este că aproape în același timp, din est au intrat în Polonia trupele sovietice. Cu câteva zile înainte, prin Pactul Ribbentrop-Molotov, Polonia fusese împărțită între cele două puteri. La sfârșitul acelui an, URSS pornește ocuparea Finlandei, care reușește să reziste luni de zile, fapt care ne arată scăderea, ca popor, căci noi nu am tras nici măcar un foc de armă când ni s-a răpit Basarabia. Iar în iunie 1941 se încleștează cei doi monștri apocaliptici, prin atacarea de către Germania nazistă a Uniunii Sovietice a lui Stalin.

Din păcate, când am prins curaj și am plecat să eliberăm Basarabia, noi nu ne-am oprit la hotarele firești, ci am mers până în Crimeea, Odessa, Kiev, Stalingrad, unde mulți dintre bunicii și străbunicii noștri au murit.

Am spovedit acum câțiva ani, pe patul de moarte, un om care a luptat la cotul Donului și a fost luat prizonier. A stat în lagărele din Siberia o vreme bună, iar apoi a fost eliberat. Când s-a întors în satul lui, el nu mai știa limba română. **Ce cataclism trebuie să se fi întâmplat în mintea și în inima acelui om, că și-a uitat limba**! S-au chinuit cu el câțiva ani până a reînvățat limba lui maternă! L-am întrebat: a fost greu acolo? Greu, părinte!

Din populația civilă a țărilor în care s-au extins, nemții au ucis peste 11 milioane de oameni (din care 6 milioane de evrei), Uniunea Sovietică – aplicând același regim – 4 milioane de civili (din care jumătate erau ruși suspectați de trădare), iar Japonia, aproximativ 6 milioane de chinezi civili. Este vorba de o baie de sânge îngrozitoare! Acum apare holocaustul, adică distrugerea totală a unui categorii de populație. „Patentul” nu este german, ci sovietic și aceasta se vede din sprijinul logistic și de instrucție pe care l-au primit naziștii până în 1941 de la NKVD-ul sovietic, referitor la organizarea acestor masacre. Sovieticii erau deja experți în holocaust. Să ne gândim doar la ce se întâmplase la ei în perioada interbelică.

Cifrele privitoare la militarii care au murit confirmă faptul că **demonizarea lumii era mult mai puternică decât în primul război**: 5 milioane de germani și 17 milioane de soldați aliați din care 10 milioane erau ruși. Accentuăm aceasta pentru a înțelege ce se întâmplă cu cel mai mare neam ortodox, ce tribut de sânge este plătit de ei! Iar ca populație civilă, Rusia pierde în acest război 20 milioane de oameni! Înfricoșător! Dacă adăugăm și cei 20 de milioane de locuitori ai Uniunii Sovietice uciși de chiar conducătorii lor în perioada interbelică, ajungem la cifra înfiorătoare de 50 de milioane de oameni din URSS!

Înclinarea balanței în acest război s-a făcut prin intrarea SUA împotriva Germaniei și Japoniei. Conflictul global se încheie de Adormirea Maicii Domnului 1945, când capitulează și Japonia, după ce de Schimbarea la Față fusese lovită cu cele două bombe nucleare.

Aceasta a fost a doua fază de demonizare a lumii din secolul 20, dar nu și ultima. Iar aceste două prime demonizări nu au avut neapărat cele mai mari forme! Ce s-a întâmplat după al doilea război mondial? Lumea se regrupează, formându-se două blocuri, în care am trăit și noi în parte: lumea occidentală, așa-zis democratică și liberă, și blocul comunist. Toată lumea a fost împărțită atunci.

În afara celor două războaie, **celelalte forme de demonizare ale secolului 20 au fost comunismul și fascismul**, care aveau de fapt aceeași teorie. În 1917, când Partidul Comunist ia puterea în Rusia, Lenin spunea: *„orice inamic de clasă, chiar în absența oricăror dovezi ale unei crime împotriva statului, nu poate fi un cetățean de încredere și nu trebuie tratat mai bine decât un criminal*”. Cuvintele lui au fost aplicate întocmai. În timp de „pace” – 1918-1939- a fost decapitată o națiune, prin uciderea de către sovietici a 20 de milioane de oameni din propriul lor popor. Această distrugere a însemnat demonizarea totală a acestui spațiu. Și la fel s-a întâmplat și în Germania nazistă. Răul a fost identificat de ei printr-o anumită clasă sau etnie și distrugerea lui însemna distrugerea acelei clase/etnii.

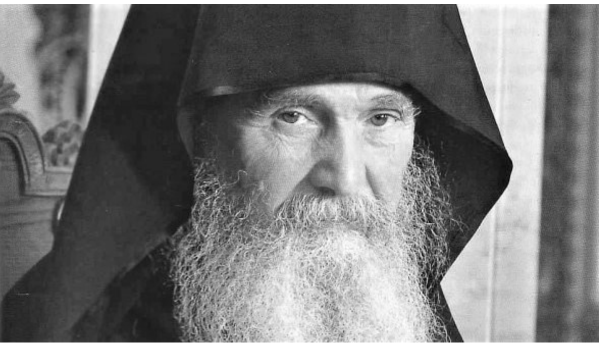
Cine ar fi putut dori să-L alunge pe Dumnezeu și să-I uzurpeze scaunul? Diavolul. Cine l-a stârnit pe om să nu -L asculte pe Dumnezeu? Tot el! De unde s-au inspirat „înțelepții” lumii, care au implementat acea concepție comunistă care va afecta sute de milioane de oameni? De la diavol.

Și mai adaug **o a cincea formă de demonizare – globalismul, consumismul**, la care a fost nivelată și adusă întreaga lume. Noi trăim această a cincea fază!

Cuvinte de întărire

DESPRE FRICĂ

Părintele Efrem Filotheitul



Ostașul fricos este lipsit de slavă, de îndrăznire și plin de rușine; nici o rugăminte de-a lui nu ajunge la urechile împăratului. Pe când cel viteaz, numai numele lui să fie anunțat, că îndată se face împlinirea cererilor lui.

Frica ce ne cuprinde noaptea este de la cel viclean, însă îl vom birui cu ajutorul credinței în Dumnezeu. Adică să cugetăm că Dumnezeu este pretutindeni prezent, *„căci în El trăim și ne mișcăm și suntem*” și că nimic nu se face fără să îngăduie Dumnezeu. Chiar și în diavol, și în fiare de ne aflăm, și acolo este Dumnezeu. Și nici diavolul, nici fiarele nu pot să ne vatăme, dacă nu au stăpânire de la Dumnezeu. Totodată să spunem și rugăciunea lui Iisus Hristos și să nu ne temem de nimic. Să credem cu tărie în adevărul credinței!

Lupta noastră este cu începăturile, cu stăpânirile, cu puterile întunericului cele prea-viclene și prea-iscusite în războiul cel duhovnicesc. **Din faptul că deznădăjduim, cunoaștem că acesta este război, este bombardament al vrăjmașului**; este una din rănile patimilor. Prin urmare trebuie răbdare, stăruința, curaj.

În războiul duhovnicesc cel fricos se vatămă fiindcă nu sporește duhovnicește. Însă atunci când cere mila lui Dumnezeu, se mântuiește. Nu are bărbăție pentru a duce lupte mari, dar tot face ceva pentru mântuirea lui și astfel, pe cât va lucra, tot atât va și primi.

Pe cei pe care vrea să-i mântuiască, pe cei care caută mila Sa, Dumnezeu nu vrea să fie neîncercați, lipsiți de bărbăție, fricoși. Și aceasta pentru că **este vorba de dumnezeiasca moștenire care se va da creștinilor încercați**. De aceea ne pune în fata ispitelor, pentru a cunoaște ascultarea noastră față de poruncile Lui. Luminarea Lui este înlăuntrul nostru, cunoașterea voii Sale se dobândește din Sfintele Scripturi, conștiința iarăși ca o busola ne povățuiește.

Nu teme, ci nevoiește-te! Înarmează-te cu curaj și bărbăție! Îl avem pe Iisus conducător Care conduce armata noastră la biruința slăvită. Nu te teme deloc, căci frica este de la cel viclean, ca să ne dezarmeze și să ne ia prizonieri. Să ai nădejdea ta în Cel Care a spus: *„Nu te voi lăsa, nici te voi părăsi*”.



Fiu al Potirului

Mereu să rămâi al potirului fiu
Căci vremea-i aproape, ceasu-i târziu
Din ape călâi să nu te adapi defel
Agonisește-ți din unda lui Emanuel
Ai fost cumpărat cu preț de nespus
Moneda cea calpă nu-ți fie de-ajuns
Rămâi sădit lângă al vieții izvor
Neclintit prin aspre furtuni care dor
Mirajul vicleanului biruiești în pustiu
Ființa-ți făcând locuință Celui Viu
De vei adormi, ori vei fi biruitor mucenic
Deplină nădejde să ai în Cel Veșnic
Te-așteaptă Hristos, sus în cer, asta știu
Căci ești al Învierii Sale drag fiu.

Corina-Emilia